

CHRISTINA LAUREN

Soulmates

Vertaald door Olga Hoekstra

AMSTERDAM · ANTWERPEN

1

Jessica Davis had het altijd vreselijk tragisch gevonden dat maar zesentwintig procent van de vrouwen in ware liefde geloofde. Natuurlijk was dat al bijna tien jaar geleden, toen ze het zich niet kon voorstellen hoe ze iets anders zou voelen dan een diepe en gepassioneerde obsessie voor de man die op een dag haar ex zou zijn. Maar vanavond, tijdens haar derde date in zeven jaar tijd, was ze eigenlijk verbaasd dat het percentage nog zo hoog was.

‘Zesentwintig procent,’ mompelde ze en ze boog naar de spiegel in het toilet om meer lippenstift op te doen. ‘Van elke honderd vrouwen geloven er zesentwintig dat ware liefde echt bestaat.’ Jess duwde de dop op de lippenstift en begon te lachen. Haar uitgeputte spiegelbeeld lachte terug.

Helaas was haar avond nog lang niet voorbij. Ze moest zich nog door het hoofdgerecht heen slaan, en de voorgerechten hadden voor haar gevoel al vier jaar geduurd. Dat kwam voor een deel doordat Travis de neiging had om te praten met z'n mond vol en te veel details deelde over zeer persoonlijke verhalen, zoals hoe hij zijn vrouw in bed had betrapt met haar zakenpartner en de hele vechtscheiding die daarop volgde. Maar, zo bedacht Jess, als het op eerste dates aankwam, kon het veel erger. Deze date was absoluut beter dan die van vorige week. Die gast was zo dronken geweest dat hij was ingedut nog voor ze zelfs maar iets hadden besteld.

‘Kom op, Jess.’ Ze liet de lippenstift in haar tas vallen. ‘Je hoeft tenminste niet te koken, het eten zelf op te scheppen of alles op te ruimen. De afwas die je nu niet hoeft te doen, is nog wel een verbitterd ex-vrouw-verhaal waard.’

Een van de toiletdeuren ging open en Jess schrok. Een slanke

blondine kwam naar buiten. Ze wierp Jess een blik vol medelijden toe.

‘God, ja, ik weet het,’ verzuchtte ze instemmend. ‘Ik sta tegen mezelf te praten in het toilet. Dat zegt wel genoeg over hoe mijn avond verloopt.’

Er kon geen lachje af. Niet eens een beleefde glimlach. Geen greintje vriendelijkheid. In plaats daarvan ging de vrouw zo ver mogelijk bij haar vandaan staan bij de rij lege wastafels, en begon haar handen te wassen.

Dus...

Jess begon weer in haar tas te rommelen, maar kon het niet laten een blik te werpen in de richting van het einde van de rij wastafels. Ze wist dat het ongeleefd was om te staren, maar de make-up van de andere vrouw zat perfect, net zoals haar nagellak. Hoe kregen vrouwen dat in hemelsnaam voor elkaar? Jess beschouwde het al als winst als ze met een jas aan de deur uit ging. Ze had het ooit een keer gepresteerd om een fiscaal jaaroverzicht aan een cliënt te presenteren terwijl er nog vier vlinderglitterspeldjes van Juno op haar blazer gespeld zaten. Deze prachtige vreemdeling had zich waarschijnlijk niet hoeven omkleden nadat ze glitter van zowel een kat als een zevenjarige had gepoetst. Zij zou waarschijnlijk nooit haar excuses hoeven aan te bieden als ze ergens te laat kwam. Ze hoefde zich vast zelfs nooit te scheren, was gewoon van nature overal glad.

‘Gaat het wel?’

Jess knipperde en besepte dat de vrouw het tegen haar had. Het was onmogelijk om te doen alsof ze niet recht naar het décolleté van de blondine had staan staren.

Ze onderdrukte de neiging om haar eigen, niet zo heel indrukwekkende borst te bedekken, en zwaaide beschaamd naar de vrouw. ‘Sorry. Ik zat gewoon net te denken dat jouw poes waarschijnlijk niet helemaal onder de glitter zit.’

‘Mijn wat?’

Jess draaide zich terug naar de spiegel. Jessica Marie Davis, herpak jezelf. Ze negeerde het feit dat ze nog altijd publiek had en

stelde zich oma Jo voor in de spiegel. 'Je hebt nog genoeg tijd. Ga dit toilet uit, eet wat guacamole en ga naar huis,' zei ze hardop. 'De klok tikt echt niet te snel door.'

'Ik zeg alleen maar: de klok tikt door.' Fizzy zwaaide vaag in de richting van Jess' billen. 'Dat kontje blijft niet voor altijd strak.'

'Misschien niet, maar Tinder gaat ook echt geen goeie kerel voor me vinden die alles strak houdt.'

Fizzy kantelde haar kin defensief de lucht in. 'Door Tinder heb ik de beste seks van mijn leven gehad. Echt, jij geeft veel te snel op. We leven in een tijd waarin vrouwen voor hun eigen genot mogen gaan en zich niet hoeven te verontschuldigen als zij als eerste komen, nog een tweede keer én er voor goed fatsoen nog eentje achteraan plakken. Travis mag dan geobsedeerd zijn door zijn ex, maar ik heb zijn profielfoto gezien en het is een lekker ding. Misschien had hij na het toetje je wereld wel op z'n kop gezet voor een uurtje of twee, maar daar ga je nooit achter komen als je 'm al voor het dessert smeert.'

Dat zette Jess aan het denken. Misschien... 'Verdomme, Fizzy.'

Haar beste vriendin leunde zelfvoldaan achterover. Als Felicity Chen ooit zou besluiten om zelfs maar wasmiddel te gaan verkopen, zou Jess simpelweg haar portemonnee aan haar overhandigen. Fizzy was één en al charme, betovering en slechte beslissingen. Die kwaliteiten maakten een geweldige auteur van haar, maar waren ook de reden dat Jess een songtekst met spelfouten op de binnenkant van haar rechterpols had laten tatoeëren, dat ze in 2014 zes lange, depressieve maanden met een pony had rondgelopen en dat het verkleedfeestje in een kelder in Los Angeles waar ze was beland een BDSM-bijeenkomst bleek te zijn. De reactie op Jess' 'Je hebt me naar een seksfeest in een kelder meegenomen?!'-uitroep, was een simpel 'Jaha! Iedereen in Los Angeles heeft een kelder' geweest.

Fizzy duwde een pluk van haar glanzende zwarte haar achter

haar oor. ‘Goed, laten we de volgende date gaan plannen.’

‘Nee.’ Jess klapte haar laptop open en bekeek haar e-mails. Maar zelfs met haar aandacht op iets anders gevestigd, was Fizzy’s boze blik niet te missen. ‘Fizz, het is lastig met een kind.’

‘Dat is altijd jouw excuus.’

‘Omdat ik altijd een kind heb.’

‘Je hebt ook grootouders die naast je wonen en die met liefde op haar willen passen als jij op date bent, en een beste vriendin die vindt dat je kind cooler is dan jijzelf. We willen allemaal dat jij gelukkig bent.’

Dat wist Jess. Dat was ook de reden dat ze ermee had ingestemd om haar teen in de Tinder-wateren te dopen. ‘Oké, stel nou, hè,’ begon ze, ‘stel dat ik een geweldig iemand ontmoet. Waar ga ik dan met hem afspreken? Het was iets heel anders toen Juno nog maar twee was. Nu heb ik een zevenjarige met een supergoed gehoor die slecht slaapt, en de laatste keer dat ik met een man mee naar huis ben gegaan, was het daar zo’n rotzooi dat er een boxershort aan mijn rug bleef plakken toen ik opstond om naar de wc te gaan.’

‘Gatver.’

‘Inderdaad.’

‘Maar toch...’ Fizzy wreef nadenkend met haar vinger onder haar onderlip. ‘Het lukt andere alleenstaande ouders toch ook om te daten? Neem nou de Brady Bunch.’

‘Jouw beste voorbeeld is een tv-programma van vijftig jaar geleden?’ Hoe meer Fizzy haar best deed om haar te overtuigen, hoe minder Jess ervoor voelde om het nog een keer te proberen. ‘In 1969 was slechts dertien procent van de ouders single. Carol Brady was een voorloper. Ik ben dat niet.’

‘Een vanille-latte!’ riep Daniel, de barista, door het koffietentje.

Fizzy gebaarde dat ze nog niet klaar was met Jess irriteren, stond op en liep naar de bar.

Jess kwam elke werkdag bij Twiggs Coffeeshop sinds ze was gaan freelancen. Haar leven, dat zich voor het grootste deel afspeelde binnen een blok van vier straten, was tegenwoordig heer-

lijk overzichtelijk. Ze bracht Juno naar school, die was gevestigd aan het einde van dezelfde straat als waar hun appartement stond. Fizzy eigende zich vervolgens de beste tafel toe, namelijk het niet-wiebelende tafeltje helemaal achterin, precies ver genoeg weg van het raam maar tegelijkertijd dicht genoeg bij de toonbank. Jess dook in haar cijfertjes terwijl Fizzy romans schreef, en in een poging om niet te veel de profiteurs uit te hangen, bestelden ze elke negentig minuten iets. Dat had als voordeel dat ze in de tussentijd aan het werk waren en minder zaten te kletsen.

Behalve vandaag dan. Jess wist gewoon dat Fizzy dit onderwerp vandaag niet los zou laten.

‘Goed.’ Haar vriendin kwam terug met haar koffie en een enorme boscabon muffin en nam even de tijd om lekker te gaan zitten. ‘Waar was ik gebleven?’

Jess hield haar blik strak gericht op de e-mail voor haar neus en deed net of ze druk was met lezen. ‘Volgens mij stond je op het punt te zeggen dat het mijn leven is en dat ik moet doen wat ik het beste acht.’

‘We weten allebei dat ik dat nooit zou zeggen.’

‘Waarom zijn wij eigenlijk vriendinnen?’

‘Omdat ik je als schurk heb vereeuwigd in *Bloedrood kant* en de fans zijn gek op je, dus ik kan je niet killen.’

‘Soms vraag ik me af of je echt antwoord geeft op mijn vragen, of dat je gewoon verdergaat met een innerlijke monoloog,’ mopperde Jess.

Fizzy begon het papiertje van haar muffin af te peuteren. ‘Wat ik wilde gaan zeggen, is dat je niet meteen de handdoek in de ring moet gooien na één slechte date.’

‘Maar het is niet maar één slechte date,’ antwoordde Jess. ‘Het is een vermoeiend en wereldvreemd proces van het proberen om aantrekkelijk te zijn voor mannen. Ik ben freelance statisticus en mijn meest sexy outfit is mijn oude T-shirt van *Buffy the Vampire Slayer* en een afgeknipte spijkerbroek. Mijn favoriete pyjama is een oud shirt van mijn opa en een zwangerschaps-yogabroek.’

‘Nee...’ jammerde Fizzy.

‘Ja.’ Jess zei het vol zelfmedelijden. ‘En daarbij heb ik een kind gekregen toen de meeste mensen van onze leeftijd nog logen over hoe lekker ze Jägermeister wel niet vonden. Het is lastig om mezelf op te poetsen voor een datingprofiel.’

Fizzy schoot in de lach.

‘Ik vind het vreselijk dat ik de tijd die ik met Juno had kunnen doorbrengen heb besteed aan een of andere gast die ik toch nooit meer zie.’

Dat liet Fizzy even op zich inwerken. Er lag een blik vol ongelooft in haar donkere ogen. ‘Dus je... geeft het op? Jessica, je bent op drie dates geweest met sexy, al dan niet saaie, kerels.’

‘Ik ben er klaar mee tot Juno wat ouder is, inderdaad.’

Fizzy keek Jess argwanend aan. ‘Hoeveel ouder?’

‘Geen idee.’ Jess pakte haar koffiebeker, maar haar aandacht werd getrokken naar de man die ze ‘Americano’ hadden gedoopt en die Twiggs altijd precies op tijd – ’s ochtends om exact 8:24 uur – binnenstapte; een en al lange benen, donker haar en mysterieuze, afstandelijke vibe. Hij maakte nooit oogcontact met iemand. ‘Misschien als ze gaat studeren.’

Jess maakte haar aandacht los van Americano en zag nog net de blik van afschuw over Fizzy’s gezicht schieten. ‘Als ze gaat studeren? Als ze achttien is?’ Fizzy liet haar stem zakken toen elk hoofd in het koffietentje hun kant op draaide. ‘Je wilt zeggen dat als ik hier een roman zou gaan schrijven over jouw toekomstige liefdesleven, ik zou moeten schrijven over een heldin die het prima vindt om haar lichaam voor het eerst in achttien jaar weer te laten zien aan een man? Schat, nee. Zelfs jouw perfect geconserveerde vagina komt daar niet mee weg.’

‘Felicity.’

‘Daarbinnen is het net een Egyptische tombe. Alles praktisch gemummificeerd,’ mompelde Fizzy terwijl ze een slok koffie nam.

Aan de bar betaalde Americano voor zijn drankje en stapte naar de zijkant, totaal in beslag genomen door iets op zijn telefoon. ‘Wat zou eigenlijk zijn verhaal zijn?’ vroeg Jess stilletjes.

‘Jij hebt zo’n enorme crush op Americano,’ zei Fizzy. ‘Realiseer

je je wel dat je telkens naar hem zit te kijken als hij hier binnenstapt?’

‘Misschien fascineert zijn houding me.’

Fizzy liet haar blik naar zijn billen glijden, die verstopt zaten achter een donkerblauwe overjas. ‘Noemen we het tegenwoordig zijn “houding”?’ Ze boog zich voorover en krabbelde iets in haar ideeënboekje dat altijd naast haar laptop lag.

‘Hij komt hier binnen met zo’n attitude dat hij iedereen die hem durft aan te spreken gaat vermoorden,’ grapte Jess.

‘Misschien is hij wel een professionele huurmoordenaar.’

Ook Jess inspecteerde hem van top tot teen. ‘Eerder een professor middeleeuwse kunst die een kluzenaarsbestaan heeft.’ Ze probeerde zich te herinneren wanneer hij voor het eerst het koffietentje was binnengestapt. Misschien zo’n twee jaar geleden? Hij kwam hier bijna elke dag, elke ochtend op dezelfde tijd, en dan bestelde hij altijd hetzelfde drankje, stevast gehuld in dezelfde norse stilte.

Dit was een eigenzinnig buurtje en Twiggs was het kloppende hart ervan. Mensen bleven er hangen om wat te drinken en om te kletsen, en Americano viel op. Niet omdat hij anders of excentriek was, maar omdat hij praktisch altijd zweeg in een omgeving vol luidruchtige, creatieve types waar je je hart aan verloor. ‘Hij kleedt zich goed, maar vanbinnen is hij een en al chagrijn,’ mompelde Jess.

‘Nou, misschien heeft hij gewoon een goede beurt nodig. Net zoals iemand anders die ik ken.’

‘Fizz, ik heb echt wel seks gehad sinds Juno geboren is,’ verzuchtte Jess geïrriteerd. ‘Ik zeg alleen dat ik niet weet of ik het in me heb om nog aan iets vast te beginnen. En ik wil geen saaie en ronduit vreselijke dates meer, alleen voor een orgasme. Daar hebben ze tegenwoordig hulpmiddelen op batterijen voor.’

‘Ik heb het niet alleen over seks,’ antwoordde Fizzy. ‘Ik heb het over jezelf een keer niet wegcijferen.’ Fizzy stopte even om naar Daniel te zwaaien, die een van de tafels aan het schoonvegen was. ‘Heb je dat allemaal gehoord, Daniel?’

Hij rechte zijn rug en schonk haar de glimlach die ervoor had gezorgd dat Fizzy de held uit *Duivels lot* had geschreven met Daniel in haar achterhoofd. In dat boek deed ze allerlei sexy dingen met hem waarvoor ze in het echte leven het lef niet had. En die ze ook nooit zou doen. Daniel en Fizzy waren vorig jaar een keer met elkaar uit geweest, maar ze hadden alles snel afgekapt toen ze elkaar tegenkwamen op een familiereünie. Van hun éigen familie...

‘Sinds wanneer kunnen we iets van jou níet horen?’ vroeg hij.

‘Mooi zo. Zeg dan alsjeblieft tegen Jess dat ik gelijk heb.’

‘Je wilt mijn mening over of Jess wel of niet op Tinder moet, alleen om een beurt te krijgen?’ vroeg hij.

‘Oké. Ja. Zeker weten. Dit is hoe het voelt om een absoluut diep-punt te bereiken,’ kreunde Jess.

‘Of welke datingsite ze maar wil,’ riep Fizzy, haar negerend. ‘Deze vrouw is jong en sexy. Ze zou het restant van haar goeie jaren niet moeten verspillen in moeke-spijkerbroeken en oude truien.’

Jess bekeek haar kleding, klaar om te protesteren, maar de woorden stierven weg in haar keel.

‘Misschien niet,’ zei Daniel. ‘Maar als zij gelukkig is, wat maakt het dan uit of ze er verformfaaid bij zit of niet?’

Jess keek Fizzy triomfantelijk aan. ‘Zie je wel? Daniel zit een soort van in Team Jess.’

‘Weet je,’ begon Daniel nu tegen haar, en hij balde het schoonmaakdoekje in zijn handen, zich duidelijk verkneukelend over iets wat hij wel wist en zij nog niet. ‘Americano is ook heel romantisch...’

‘Laat me raden, hij is de eigenaar van een sekskelder, geheel in het thema van de Dothraki uit *Game of Thrones*?’ grinnikte Jess.

Daar moest alleen Fizzy om lachen. Daniel haalde quasi-verlegen zijn schouders op. ‘Hij staat op het punt om een technologisch geavanceerd datingbedrijf te lanceren.’

Beide vrouwen vielen stil. Een wat?

‘Datingbedrijf?’ vroeg Jess. ‘We hebben het over dezelfde Americano? Die vaste klant is bij deze koffietent en bij wie er voor

niemand ook maar een glimlachje vanaf kan?’ Ze wees naar de deur achter zich, waar hij amper een minuut geleden door naar buiten was gestapt. ‘Die kerel? Met z’n intense sexappeal verscho- len achter een chagrijnig, antisociaal filter?’

Daniel knikte. ‘Die ja. Je zou weleens gelijk kunnen hebben toen je zei dat hij wel een beurt kon gebruiken, maar ik gok dat hij zichzelf prima redt.’

Gelukkig speelde dit specifieke Fizzy-gedoe zich af op een maan- dag. Op maandagen haalde opa Juno van school en nam hij haar mee naar de bibliotheek. Zo kon Jess tenminste nog een voorstel voor Genetech afronden, een afspraak voor volgende week met Whole Foods inplannen en een paar spreadsheets doorworstelen voordat ze naar huis wandelde en met koken zou beginnen.

Haar auto, inmiddels tien jaar oud en met nog geen vijftigdui- zend kilometer op de teller, werd zo weinig gebruikt dat Jess zich de laatste keer dat ze had getankt niet eens meer kon herinneren. Alles in haar leven was binnen handbereik, zo bedacht ze tevren- den toen ze naar huis liep. University Heights was de perfecte mix van appartementen en huizen, afgewisseld met restaurantjes en winkeltjes. Het beste aan de date van gisteravond met Travis was dat hij het prima vond om af te spreken bij El Zarane, twee deuren verderop. Het enige wat nog erger zou zijn dan 's werelds saaiste date was als ze er ook nog ver voor had moeten rijden.

Het duurde nog ongeveer een uurtje voordat de zon zou onder- gaan en de lucht had een donkere grijsblauwe kleur. Het dreigde te gaan regenen en dat was voldoende om elke chauffeur uit Zuid- Californië in de stress te laten schieten. Op het dakterras van de nieuwe brouwerij, die gerund werd door Australiërs, stond een groepje mensen dat duidelijk al meer dan een bij een maandag passende hoeveelheid alcohol had gedronken en de altijd aan- wezige rij voor Bahn Thai groeide langzaam maar zeker uit tot een massa hongerige lijven. Een paar mensen hadden hun kont

geplant op de afgekapte boomstammen, daarmee het waarschuwingsbord negerend waarop stond dat mensen niet op de stoep voor het restaurant mochten gaan zitten.

De huurder van opa en oma, meneer Brooks, had een videobel geïnstalleerd en bijna elke ochtend gaf hij Jess een gedetailleerd verslag van hoeveel studenten er op zijn stoep stonden te vapeden terwijl ze wachtten op een tafeltje.

Haar huis kwam gelukkig al in zicht. Juno had hun appartementencomplex 'Harley Hall' gedoopt toen ze vier was en hoewel het gebouw bij lange na niet genoeg pretentie uitstraalde om een hoofdletter H-gebouwnaam te rechtvaardigen, was de titel blijven hangen.

Harley Hall was felgroen en stak als een smaragd af tegen de aardse bruintinten van het stucwerk van de aangrenzende gebouwen. De straatkant was versierd met een reeks roze en paarse tegels in een ruitpatroon en had felroze plantenbakken voor de ramen waar bijna het hele jaar gekleurde Mandevilla in groeiden.

Ronald en Joanne Davis, de grootouders van Jess, hadden het gebouw gekocht toen opa met pensioen ging. Hij was altijd marinier geweest. Toevallig was dat hetzelfde jaar waarin Jess' toenmalige vriendje besloot dat hij geen 'vader-materiaal' was en de optie wilde behouden om zijn penis ook in andere dames te kunnen steken. Jess rondde haar opleiding af en verhuisde samen met de toen twee maanden oude Juno naar het benedenappartement met twee slaapkamers dat tegenover de bungalow van opa en oma lag, die op de rand van het erf stond. Jess was opgegroeid bij haar grootouders in Mission Hills, aan het einde van de straat, en had daar gewoond tot ze naar UCLA ging om te studeren. De overgang naar Harley Hall was dus zo goed als nihil.

En nu hielp deze kleine en perfecte gemeenschap met de opvoeding van haar kind.

Het hek aan de zijkant van het terrein opende met een gepiep en viel daarna achter haar dicht. Jess stapte over het smalle paadje de tuin in die haar appartement scheidde van oma en opa's bungalow. Het plekje leek wel een weelderige tuin ergens op Bali of

een ander Indonesisch eiland. Een handjevol stenen fonteintjes sputterden zachtjes en alles om haar heen was licht en vrolijk. Paarse en koraalkleurige bougainvillea's klommen langs de muren en het hekwerk.

Bijna direct schoot een klein meisje met een keurige vlecht op Jess af. 'Mam! Ik heb een boek over slangen meegenomen uit de bieb. Wist je dat slangen geen oogleden hebben?'

'Ik...'

'En ze eten hun eten in één keer op en hun oren zitten aan de binnenkant van hun hoofd. Weet je waar er geen slangen zijn?' Juno keek naar haar op met grote, blauwe ogen. 'Raad eens.'

'Canada!'

'Nee! Antarctica.'

Jess liep voor haar uit naar binnen. 'Echt niet!' riep ze over haar schouder.

'Echt wel! En weet je nog, die cobra in *The Black Stallion*? Nou, cobra's zijn de enige slangen die een nest bouwen en ze kunnen wel twintig jaar worden.'

Dat feitje verbaasde Jess. 'Wacht, echt?' Ze liet haar tas op de bank vallen en opende de voorraadkast om te kijken wat er mogelijk was qua avondeten. 'Dat is bizar.'

'Ja. Echt waar!'

Achter haar viel Juno stil en Jess begreep meteen waarom. De realisatie van wat haar dochter vroeg viel als een baksteen op haar maag. Ze draaide zich om en zag dat haar kind haar aankeek met grote ogen en een smekende blik. 'Juno, liefje, echt niet.'

'Alsjeblieft, mama?'

'Nee.'

'Opa zei misschien een korenslang. In het boek staat dat die heel tam zijn. Of een koningspython?'

'Een python?' Jess zette een pan met water op het fornuis. 'Kind, ben je helemaal gek geworden?' Ze wees naar Pigeon, de kat die lag te slapen in het laatste streepje zonlicht dat door het raam naar binnen scheen. 'Een python zou dat beest opvreten.'

'Een kóningspython. En dat zou ik echt niet laten gebeuren.'

‘Als opa het goedvindt dat je een slang krijgt, dan mag opa die slang in zijn eigen huis houden,’ zei Jess.

‘Oma Jo heeft al gezegd dat dat niet mag.’

‘Dat geloof ik.’

Mopperend liet Juno zich op de bank vallen. Jess liep naar haar toe en ging naast haar zitten. Ze trok haar dochter tegen zich aan voor een knuffel. Juno was dan wel zeven, ze was nog steeds klein, met kleine handjes en kuiltjes bij haar knokkels en ze rook naar babyshampoo en naar die houtachtige geur van boeken. Toen Juno haar armpjes om Jess’ hals sloeg, ademde ze diep in.

Juno had nu haar eigen kamer, maar tot ze vier was had ze altijd bij haar moeder geslapen. Jess werd soms midden in de nacht wakker met een diep verlangen naar het warme gewicht van het kleine meisje in haar armen. Haar eigen moeder had vaak gezegd dat ze die gewoonte moest doorbreken, maar opvoedadvies was wel het laatste wat Jamie Davis aan een ander zou moeten geven. Trouwens, het was niet zo dat iemand anders de andere kant van het matras bezet hield.

En Juno was een meester in knuffelen, een heuse goudenmedaillewinnaar in die categorie. Ze drukte haar gezichtje in Jess’ nek en ademde in om vervolgens nog dichter tegen haar aan te kruipen. ‘Mama, je had gisteravond een afspraakje,’ fluisterde ze.

‘Hm-hm.’

Juno had naar de date uitgekeken, niet alleen omdat ze gek was op haar overgrootouders en bij oma Jo mocht blijven eten als Jess er niet was, maar ook omdat ze laatst de film *Adventures in Babysitting* hadden gekeken en Fizzy had gezegd dat dat een realistische weergave van daten was. In Juno’s beleving zou Jess best weleens kunnen eindigen met Thor.

‘Ben je naar de stad geweest? Had hij bloemen voor je meegenomen?’ Ze leunde naar achteren. ‘Hebben jullie gezoend?’

Jess begon te lachen. ‘Nee, we hebben niet gezoend. We hebben samen gegeten en toen ben ik naar huis gewandeld.’

Juno bestudeerde haar met samengeknepen ogen. Ze leek vrij zeker te weten dat er tijdens een afspraakje meer zou moeten

gebeuren dan dat. Ze sprong overeind alsof haar zojuist iets te binnen was geschoten en holde naar haar rugtas bij de deur. 'Ik heb ook een boek voor jou meegenomen.'

'Echt waar?'

Juno liep weer terug en kroop op haar schoot terwijl ze het boek overhandigde.

Van middelbare leeftijd en single! Een datinggids voor vrouwen van 40, 50 en rijper.

Jess schoot in de lach. 'Was dit een ideetje van tante Fizz?'

'Ze had opa een berichtje gestuurd,' giechelde Juno vrolijk.

Over het hoofd van Juno ving Jess een glimp op van het whiteboard naast de koelkast en een tintelend gevoel verspreidde zich vanuit haar vingertoppen omhoog over haar arm. De woorden *Doelen voor het nieuwe jaar* stonden erop, geschreven in Juno's vrolijke handschrift.

Oma & Opa

Neem een personel treenur

Elke dag wandellun

Juno

Broccoli eten

Elke ogtend mijn bed opmaaken

Elke zondag iets nieuuws probeeren!

Mam

Elke zondag iets nieuuws probeeren

Oma zegt meer egojisties zijn

Meer dingen doen die ik eng vin

Oké, universum, ik snap het, dacht Jess. Als mevrouw Brady een pionier kon zijn, misschien was het dan wel tijd voor Jessica om dat ook eens te proberen.

2

Wat het probleem was met openbaringen? Dat ze nooit op een gunstig moment kwamen. Jess had een redelijk hyperactieve zevenjarige én een bloeiende freelance-carrière waarin ze allerlei wiskundige problemen oploste. Geen van die twee dingen liet veel tijd over voor het maken van een bucketlist vol nieuwe avonturen. En trouwens, meer dan haar dochter en haar carrière had ze niet nodig. Ze kon rekenen op vier goedlopende freelance-contracten en hoewel ze niet veel overhield per maand, lukte het haar de rekeningen te betalen, inclusief hun astronomisch hoge verzekeringspremie. En ze slaagde er ook nog eens in om haar grootouders financieel wat bij te staan. Juno was een gelukkig kind. Ze woonden in een leuke buurt. Eerlijk gezegd vond Jess haar leventje prima zoals het was.

Maar de woorden 'Meer dingen doen die ik eng vind' flitsten in neonletters voor haar ogen, iedere keer wanneer ze die even sloot tussen twee datasets door.

Om heel eerlijk te zijn was haar gebrek aan dates waarschijnlijk meer te wijten aan luiheid dan aan angst. Het is niet alsof ik vrolijk tot stilstand ben gekomen, dacht Jess. Ik ben er langzaam in gegleden, en dat besef ik pas nu ik niet eens meer nadenk of de spijkerbroek die op de grond lag eerst in de was had ontmoeten voor ik hem weer aantrok.

Jess klaagde nooit over het feit dat ze op haar tweeëntwintigste moeder was geworden. Juno was eerlijk gezegd het beste dat Alec haar ooit had gegeven. Maar ze kon wel toegeven dat ze meer tijd en aandacht besteedde aan het klaarmaken van Juno's lunch dan aan, zeg eens wat, nadenken over wat ze zocht in een toekomstige partner. Misschien dat Fizzy, oma en de cover van *Marie Claire*

het niet helemaal bij het verkeerde eind hadden gehad toen ze erop hintten dat Jess eens uit haar comfortzone moest stappen en wat groter mocht gaan dromen.

‘Wat is dat voor gezicht?’ Fizzy trok een denkbeeldige cirkel om Jess’ gezicht. ‘Ik kan even niet op het woord komen.’

‘Dit?’ Jess wees naar haar eigen hoofd. ‘Verslagenheid?’

Fizzy knikte en mompelde hardop terwijl ze typte: ‘Ze keek weg van zijn doordringende blik, verslagenheid trok alle kleur uit haar gezicht.’

‘Wauw. Dankjewel.’

‘Ik schrijf niet over jou. Die uitdrukking op je gezicht kwam gewoon op het juiste moment.’ Ze typte nog een paar woorden en pakte toen haar latte. ‘Zoals we al eeuwen geleden in onze vriendschap hebben vastgesteld, vind jij jezelf geen heldinnenmateriaal voor een van mijn romans en daarom zal ik jou nooit als iets anders dan een bijpersonage of als de schurk gebruiken.’

Fizzy’s gezicht trok samen door wat waarschijnlijk een slok koude koffie was – het was duidelijk tijd voor een nieuw rondje – terwijl haar woorden Jess als een klap in het gezicht raakten.

Jess bleef stilletjes zitten en moest even bijkomen van het indalende besef dat haar leven aan haar voorbijtrok zonder dat ze het echt doorhad. Het zou haar hart breken als Juno niet alles uit haar leven zou halen. Ze registreerde maar half dat het 8:24 uur moest zijn toen Americano het koffietentje binnenwandelde, als een sexy man die het ging maken in de wereld en die geen tijd had voor het gepeupel in Twiggs. Zonder een woord te zeggen plukte hij een briefje van tien uit zijn portemonnee, betaalde, nam het wisselgeld van Daniel aan en liet de muntjes daarvan vervolgens in de fooienpot vallen. Jess keek toe en voelde irritatie opborrelen.

Wat een lullige fooi! Het stookte haar ‘Sneue redenen waarom Americano vreselijk is’-vuurtje alleen nog maar meer op.

Fizzy knipte met haar vingers voor Jess’ gezicht, waardoor haar aandacht weer naar hun eigen tafel werd getrokken. ‘Nu doe je het weer.’

Jess fronste. ‘Wat doe ik?’

‘Hem begluren. Americano.’ Op het gezicht van Fizzy verscheen een alwetende glimlach. ‘Je vindt hem sexy.’

‘Dat vind ik niet. Ik dwaalde gewoon even af.’ Jess leunde beleefd naar achteren. ‘Gadverdamme, Felicity.’

‘Tuurlijk, joh.’ Fizzy wees naar de man in kwestie, die een strakke, donkerblauwe spijkerbroek en een dunne, koningsblauwe trui droeg. Zijn donkere haar krulde in zijn nek, zag Jess. Het was die perfecte lengte van net-iets-te-lang. Hij had een lichtgetinte huidskleur en lippen die vol genoeg waren om in te bijten. Hij was zo lang dat hij, vanaf Jess’ zittende positie, het plafond net niet leek te raken. Maar alles verbleekte bij zijn ogen... Vol leven en bezieling, omrand met donkere wimpers. ‘Gadverdamme. Wat jij wilt.’

Jess haalde geïrriteerd haar schouders op. ‘Hij is mijn type niet.’

‘Die man is iedereen type,’ zei Fizzy en ze lachte ongelovig.

‘Nou, je mag ’m hebben.’ Fronsend keek Jess toe hoe hij zoals altijd een servetje over de rand van zijn koffiebeker en het suikerlepeltje haalde. ‘Ik zat te bedenken dat ik me niet kan voorstellen dat hij een bedrijf aan het opzetten is dat zich bezighoudt met het koppelen van mensen. Dat doen eikels zoals hij niet. Ik denk dat Daniel geen idee heeft waar hij het over heeft. Rijke kerels die eruitzien zoals hij, zijn overdag getrouwd met hun werk en gaan ’s avonds veel te veel op in hun beleggingsportefeuilles om na te denken over andermans liefdesleven.’

Americano draaide zich om, klaar om te vertrekken. Ineens kon Jess haar nieuwsgierigheid niet meer bedwingen en ze hield hem met haar hand op zijn bovenarm tegen toen hij voorbij wilde lopen. Ze verstijfden allebei. Zijn ogen hadden een zeldzame, verrassende kleur, waren van dichtbij lichter dan ze had verwacht. Heel lichtbruin, kon ze nu zien. Niet gewoon bruin. Hij had zijn volledige aandacht op haar gericht en die aandacht drukte op haar borst, joeg de lucht uit haar longen.

‘Hé.’ Ondanks de zenuwen zette ze door en ze hief haar kin naar hem op. ‘Wacht even. Mogen we je iets vragen?’

Toen ze hem losliet, trok hij zijn arm langzaam terug. Hij keek

van haar naar Fizzy en toen weer terug en knikte kort.

‘Het gerucht gaat dat je voor Cupido speelt,’ zei Jess.

Americano vernauwde zijn blik. ‘Gerucht?’

‘Yep.’

‘En in welke context kwam dit gerucht dan ter sprake?’

Jess lachte ongelovig en gebaarde om zich heen. ‘Je bevindt je midden in het roddelcircuit van University Heights. Dit is dé roddelspot in Park Avenue.’ Ze wachtte even af, maar hij bleef haar perplex aanstaren. ‘Is het waar? Koppel jij mensen?’

‘Technisch gezien ben ik geneticus.’

‘Dus...’ Haar wenkbrauwen schoten omhoog. Americano voelde zich blijkbaar prima op z’n gemak in veelzeggende stiltes. ‘Geen koppelaar?’

Hij trok geamuseerd zijn wenkbrauwen op en gaf toen toe. ‘Mijn bedrijf heeft een dienst ontwikkeld die mensen samenbrengt op basis van gepatenteerde genetische profileringsstechnologie.’

Fizzy begon te ‘oe-en’. ‘Wat een grote woorden. Klinkt erg stout, hoor.’ Ze boog zich voorover en krabbelde iets in haar notitieblokje.

‘Genetische profileringsstechnologie?’ Jess trok een vies gezicht. ‘Dat geeft me nogal een naar gevoel van genetische selectie. Sorry.’

Fizzy leidde Americano snel af van Jess’ foute opmerking. ‘Ik schrijf romans en dit klinkt precies als mijn grootste zwakte.’ Ze stak haar pen in de lucht en bewoog die flirtend heen en weer. ‘Mijn lezers vinden dit soort dingen geweldig.’

‘Onder welk pseudoniem schrijf je?’ wilde hij weten.

‘Ik schrijf onder mijn eigen naam. Felicity Chen.’ Felicity bood hem elegant haar hand aan, alsof ze verwachtte dat hij er een kus op zou drukken. Na een moment van verwarde aarzeling pakte Americano haar vingers vast en schudde haar zo de hand.

‘Haar boeken zijn al in meer dan twaalf talen vertaald,’ schepte Jess op, in de hoop dat dat die aparte uitdrukking van zijn gezicht zou wegnemen. En dat deed het.

‘Echt?’ Americano leek onder de indruk.

‘Komt er ook een app?’ Fizzy wist niet van ophouden. ‘Is het zoiets als Tinder?’

‘Ja.’ Hij fronste. ‘Maar niet echt. Het is niet voor onenight-stands.’

‘Is het voor iedereen?’

‘Uiteindelijk wel. Het is een...’ Zijn telefoon begon te trillen en hij trok hem uit zijn zak. De frons op zijn voorhoofd werd dieper. ‘Sorry.’ Hij liet zijn telefoon weer in z’n zak glijden. ‘Ik moet ervandoor. Bedankt voor jullie interesse, dat waardeer ik. En jullie gaan hier vast binnenkort meer over horen.’

Fizzy boog zich naar hem toe, die zelfverzekerde glimlach rond haar lippen. ‘Ik heb meer dan honderdduizend volgers op Instagram. Ik zou er graag over posten als het iets is dat vrouwelijke lezers tussen de achttien en vijfenvijftig jaar interessant zouden kunnen vinden.’

De permanente frons in het voorhoofd van Americano verdween.

Bingo.

‘We gaan live in mei,’ vertelde hij. ‘Maar als je wilt ben je zeker een keer welkom op kantoor om verder te praten over het concept en het eens te proberen...’

‘Te proberen?’ riep Jess uit. De zweem van irritatie ontging haar niet toen zijn blik weer op haar landde. Als Fizzy de flirtende agent was, was zij zeker weten de sceptische tegenhanger in hun spelletje van *good cop, bad cop*, en Americano leek zelfs Fizzy’s oprechte fascinatie maar amper te tolereren, dus dat zei genoeg over wat hij van Jess’ bemoeienis vond.

Hij keek Jess strak aan. ‘Spuug.’

Jess schoot in de lach. ‘Pardon?’

‘Om het te proberen,’ zei hij langzaam, ‘heb je een speekselmonster nodig.’ Zijn blik gleed nonchalant over haar gezicht, naar beneden over haar bovenlichaam en toen weer terug omhoog. Haar hart maakte een gek sprongetje in haar borst. Toen keek hij weer op zijn horloge.

Nou ja.

Fizzy lachte gespannen en keek van Jess naar Americano en weer terug. ‘Ik denk dat we allebei wel wat speeksel kunnen pro-

duceren. Voor jou,' voegde ze er grijnzend aan toe.

Met een zuinig glimlachje liet hij een visitekaartje op de tafel vallen. Het ding stuiterde met een hoorbare *plok* tussen hen in. 'Geen genetische selectie,' voegde hij er zachtjes aan toe. 'Dat beloof ik.'

Jess keek toe hoe Americano vertrok. Het belletje boven de deur klingelde enigszins teleurgesteld toen hij wegliep. 'Oké,' begon ze en ze draaide zich terug naar haar vriendin. 'Hoe sta jij in de discussie of hij wel of geen vampier is?'

Fizzy negeerde haar. Ze had het visitekaartje opgepakt en tikte ermee tegen de rand van de tafel. 'Kijk hier eens naar.'

Jess vernauwde haar blik en keek uit het raam. Ze zag Americano in een gestroomlijnde, zwarte Audi stappen. 'Hij probeerde me te hypnotiseren, me in zijn macht te krijgen.'

'Dit kaartje is echt.' Fizzy tuurde ernaar. 'Dit heeft hij niet even laten maken bij zo'n goedkope online drukker.'

'Spuug,' imiteerde Jess zijn diepe, afgemeten stem. 'God, hij zit zéker niet in de marketing, want die man heeft nul komma nul charisma. Noteer deze voorspelling even en laten we erop terugkomen als ik negentig ben: Hij is de meest arrogante persoon die ik in mijn leven ga ontmoeten.'

'Wil je ophouden met die obsessie voor hem?'

Jess pakte het visitekaartje van Fizzy af. 'Wil jij stoppen met je obsessie voor dit kaar...?' Ze stopte midden in haar zin en woog het indrukwekkende gewicht van het kaartje in haar hand. 'Wauw. Dit is echt heel dik papier.'

'Zei ik toch.'

Jess draaide het kaartje om en bestudeerde het logo: twee overlappende cirkels met een dubbele helix op de plek waar ze raakten. Op de voorkant stond Americano's echte naam, in geëmboste zilveren letters onderaan. 'Dat had ik niet gedacht. Hij ziet eruit als een Richard. Of misschien als een Adam.'

'Hij ziet eruit als een Keanu.'

‘Hou je vast.’ Ze keek op naar Fizzy en trok een gezicht. ‘De echte naam van Americano is dokter River Peña.’

‘O, nee...’ verzuchtte Fizzy. ‘Dat is een sexy naam, Jess.’

Jess schoot in de lach. Felicity Chen was heerlijk voorspelbaar. ‘Eh, de man maakt de naam, niet andersom.’

‘Onjuist. Het maakt niet uit hoe sexy de man is, de naam Gregg met twee g’s op het einde gaat nooit sexy worden.’ Fizzy zakte verder onderuit in haar stoel, haar wangen rood. ‘Zou het raar zijn als ik mijn volgende held “River” noem?’

‘Heel raar.’

Fizzy schreef het toch op en ondertussen las Jess de bedrijfsnaam hardop voor. ‘GeneticAlly? Genetic Ally?’ Ze proefde de woorden op haar tong en toen pas viel het op z’n plek. ‘O, nu snap ik het. Je spreekt het uit als “genetically”, maar dan is de “A” met een hoofdletter geschreven. Als in “Ally”, dus bondgenoot. Moet je de slogan horen: “Jouw toekomst zit al diep in je.” Wauw.’ Ze legde het kaartje neer en begon te grinniken. ‘Zit al diep in je... Heeft iemand dat al eens hardop uitgesproken?’

‘We gaan.’ Fizzy negeerde Jess’ sneer en pakte haar spullen bij elkaar.

Jess staarde haar met grote ogen aan. ‘Meen je dat serieus? Als in, nu meteen?’

‘Je hoeft Juno pas over vijf uur op te halen. La Jolla is maar een halfuurtje rijden.’

‘Fizzy, hij stond nou niet echt te popelen om er met ons over te praten. Hij kon niet wachten om weg te gaan.’

‘Nou en? Zie het maar als research. Ik moet die plek zien.’

Er stonden maar vier auto’s op de enorme parkeerplaats en gielend parkeerde Fizzy haar nieuwe maar degelijke blauwe Toyota Camry naast Rivers glanzende Audi. Met een grijns keek ze over de leren middenconsole naar Jess. ‘Klaar om je soulmate te vinden?’

‘Absoluut niet.’

Maar Fizzy was de auto al uit.

Jess stapte uit en keek omhoog naar het gebouw met twee verdiepingen voor hen. Ze moest toegeven, het was indrukwekkend. Op een gepolijst houten bord stond GENETICALLY in gigantische zilverkleurige letters. De tweede verdieping had een stoere betonlook en grote ramen en het DNA-logo met de twee cirkels stond op de deuren van de brede entree. Die deuren zwaaiden naar buiten open toen Fizzy er een voorzichtig rukje aan gaf.

Jess en Fizzy stapten een stijlvolle en verlaten ontvangsthallen.

‘Wow,’ fluisterde Fizzy. ‘Dit is raar.’

Hun voetstappen echoden door de ruimte terwijl ze naar de gigantische marmeren balie stapten die zich op ongeveer een voetbalveld afstand van de ingang bevond. Alles schreeuwde ‘vreselijk duur’ en ze werden absoluut gefilmd door minimaal vijf bewakingscamera’s.

‘Hoi.’ Een vrouw achter de balie keek naar hen op en glimlachte. Ook zij straalde klasse uit. ‘Kan ik u helpen?’

Fizzy, die zich nooit ergens ongemakkelijk voelde, leunde met haar onderarmen op de balie. ‘We komen voor River Peña.’

De receptioniste knipperde met haar ogen en wierp een paniekerige blik op de kalender. ‘Verwacht hij u?’

Het werd Jess pijnlijk duidelijk dat zij en Fizzy waarschijnlijk zojuist dit gebouw waren binnengewandeld en nu doodleuk vroegen naar degene die letterlijk de boel hier runde. ‘Nee,’ gaf Jess toe, terwijl Fizzy op hetzelfde moment hooghartig ‘Hij verwacht ons zeker’ zei.

Fizzy wuifde Jess’ bekentenis weg. ‘Je kunt hem zeggen dat Felicity Chen en haar businesspartner er zijn.’

Jess blafte er een lachje uit en de receptioniste, die inmiddels argwaan moest hebben gekregen, gebaarde naar een gastenboek. ‘Oké, nou, goed, als u daar wilt tekenen voor binnenkomst. En ik moet u vragen naar uw ID. Bent u hier voor de presentatie?’ Ze schreef de gegevens van hun ID-bewijzen over.

‘De wat?’ vroeg Jess fronsend.

‘Wat ik bedoel te zeggen... Hij heeft u geselecteerd voor DNA-Duo?’ vroeg ze.

‘DNA-Duo. Precies dat.’ Fizzy schreef grijnzend hun namen in het gastenboek. ‘Hij zag twee prachtige, single dames in een koffietentje zitten en smeekte ons praktisch om in een reageerbuisje te spugen.’

‘Fizz!’ Voor de duizendste keer vroeg Jess zich af waarom ze altijd als een veger en blik achter Fizzy aan liep, om alle chaos die ze achterliet op te vegen. Als ze bij Fizzy in de buurt was, leefde Jess altijd helemaal op en voelde ze zich tegelijkertijd heel saai.

De receptioniste gaf hun met een beleefde glimlach hun ID-bewijzen terug en gebaarde dat ze moesten gaan zitten. ‘Ik laat dokter Peña weten dat u er bent.’

Ze namen plaats op de rode leren bank en Jess had kunnen zweren dat hun achterwerken de eerste waren die ooit het leer aanraakten. Er was geen stofje te bekennen, geen enkel teken dat ooit een ander persoon het meubilair had gebruikt. ‘Dit is raar,’ fluisterde ze. ‘Weten we zeker dat dit niet een of andere dekmantel is voor een bedrijf dat organen oogst?’ Ze raakte met haar vinger voorzichtig een stapel wetenschappelijke tijdschriften aan. ‘Ze gebruiken altijd de mooie mensen als lokaas.’

‘Dokter Peña.’ Fizzy trok haar notitieblok tevoorschijn en likte quasi-verlegen aan de punt van haar pen. ‘Nu vernoem ik zéker een held naar hem.’

‘Als ik hier wegga met één nier minder, dan eis ik er eentje van jou,’ liet Jess haar weten.

Fizzy tikte met haar pen op het papier. ‘Ik vraag me af of River Peña ook een broer zou moeten hebben. Luis. Antonio...’

‘Dit alles kost geld.’ Jess streek met haar hand over het soepele leer. ‘Hoeveel nieren denk je dat zo’n bank kost?’ Ze pakte haar telefoon en typte wat zoektermen in. Haar mond viel open door wat ze vond. ‘Volgens Google is de gangbare prijs voor een enkele nier 262.000 dollar. Waarom werk ik nog? Je kunt prima leven met één nier, toch?’

‘Jessica Davis, je klinkt alsof je voor het eerst bent buiten gelaten.’

‘Moet jij zeggen. Jij bent bezig zijn denkbeeldige stamboom uit te pluizen. Wat doen we hier in vredesnaam?’

‘De ware vinden, misschien?’ antwoordde Fizzy en ze glimlachte toen slinks naar haar. ‘Of gewoon wat inspiratie opdoen voor een boek.’

‘Je moet toch toegeven dat je niet direct denkt: “Nou, wat een romantische ziel is dat”, als je een blik werpt op dokter River Peña.’

‘Nee,’ gaf Fizzy toe, ‘maar ik denk wel “die heeft vast een geweldige pik” als ik naar hem kijk. Heb je die handen van hem gezien? Hij kan me ongetwijfeld op handen dragen.’

Een keel werd geschraapt en toen ze opkeken, zagen ze dat River Peña op nog geen halve meter afstand van hen stond. ‘Nou, jullie hebben absoluut geen tijd verspild.’

Jess voelde haar maag naar de grond schieten. ‘O, shit.’

‘Heb je gehoord wat ik net zei?’ vroeg Fizzy.

Hij ademde langzaam en gecontroleerd uit. Zeker weten dat hij het had gehoord. ‘Wat precies?’ vroeg hij uiteindelijk.

Fizzy kwam overeind en trok Jess met zich mee. ‘Perfect.’ Ze trakteerde River op een elegant buiginkje. ‘Leid ons de weg.’